

Pověst o rozhledně Terezce

Kdysi dávno za husitských válek na území Proseče a Pasek stál hrad jménem Paseč. Tam, kde dnes stojí rozhledna Terezka, stál mohutný dub. Nahoře, v koruně mohutného dubu, měla stromový úkryt dívenka jménem Terezka. Ta si tam chodila stále hrát, ale ne jako ostatní holčičky, ale hrála si na pořádného vojáka, který se ničeho nebojí a vždy zvítězí. Když oslavila své desáté narozeniny, dostala koženou vojenskou helmu, luk a šípy.

V té době začala dokonce i ve své „pevnosti“ přespávat přes noc a trávila tam veškerý svůj čas. Jednou, když skupinka žoldáků chtěla hrad vypálit, tak si jich Terezka všimla a začala křičet: „Pozor! Nějací chlapi nám chtějí vypálit hrad.“ Jak to místní uslyšeli, vyhlásili poplach a vyběhli proti žoldákům, aby je pobili. Když se tak stalo, děkovali Terezce za záchranu a udělili jí řád „Hlídačky“. Terezka byla velice šťastná, a tak ráda hlídkovala každý den od rána do noci. Téměř ani nespala.

Jednoho dne spatřila celou armádu cizích žoldáků, a tak byl opět vyhlášen poplach a znovu byl hrad uchráněn před nepřáteli. Terezka byla z těchto úspěchů opravdu nadšená a říkala si, že je již opravdový voják. Když ale po nějakém čase na hrad zaútočili husité, přelstili ji. Vymysleli léčku. Tři husitští muži přišli v přestrojení do hradu, ale Terezce se to hned nelíbilo, a tak ze stromu zakřičela, že to jsou podvodníci. Oni však tvrdili, že jsou věštcí a mají poselství pro obyvatele hradu. Že prý se všichni tuhle noc musí zamknout ve vězení a jeden člověk musí ty klíče spolykat. A teprve až je někdo osvobodí, tak budou neporazitelní. Lidé na nic nečekali a hned se zamkli. Tu však věštcí sundali „hábity“ a hned z nich byli husité. Všichni si mysleli, že je to jejich konec. Až pán hradu Paseč zvolal: „Terezka! To je naše poslední naděje.“ Když Terezka zpozorovala, jak podpalují hrad, začala na husity střílet z luku. Téměř polovina vojska zahodila meče i všechnu ostatní zbroj a vzali nohy na ramena. K čemu to ale bylo, když tam ještě zůstali ti ostatní? Terezka si ale poradila a vymyslela plán. Jako myška se proplížila k vězení, vzala náhradní klíče, osvobodila všechny uvězněný lid a řekla jim, co se stalo. Sotva domluvila, všichni se chopili poházených zbraní. Terezka vylezla opět na strom, protože to bylo jediné místo, které nebylo ještě v ohni. Vzala luk a začala opět střílet, ale tentokrát jí pomáhali i všichni osvobození. Husité viděli, že je zle a že budou poraženi, a tak nasedali na koně a ujížděli pryč. Ti bez koní prchali „po svých“. Ale jeden husita stačil ještě vystřelit ohnivý šíp do koruny dubu, kde se doposud Terezka ukryvala. Strom začal hořet. Jiný husita ještě z koně osekal dolní větev stromu, aby se Terezka nedostala dolů. Ta zůstala uvězněna v hořícím stromě a neměla šanci se zachránit. Byla smířena s tím, že to je její poslední okamžiky a poslední pohled na hrad Paseč, a proto zvolala: „Nebojte se o mne! Žila jsem skoro celý život v tomto stromě, je to můj domov a taky teď v něm zůstanu.“ Jen to dořekla, strom spadl i s Terezkou. Nastal veliký nářek a smutek, každý truchlil. Pán hradu se po krátkém čase rozhodl na místě, kde stál dub, postavit pomník, který bude připomínat všem lidem statečné činy Terezky. Nebyl to ale pomník ledajaký. Lidé postavili rozhlednu a pojmenovali ji Terezka. Po dlouhé časy z ní strážní sledovali okolí, a tak se vždy včas ubránili nepřítelům.

A od těch dob máme nad Prosečí rozhlednu, které se dodnes říká Terezka.

Adam Sodomka, VI. A, ZŠ Proseč